

Herdabrev för Livets söndag 2022

Kära systrar och kära bröder i Stockholms katolska stift!

Adventstiden är en tid av omvändelse och ny början, av förväntan och längtan efter Herrens ankomst. ”Vi väntar i tro på Kristi födelses fest. Håll vår bön och vår längtan brinnande” (kollektbön). När Gud föds till världen som människa kommer han i svaghet och utsatthet, eftersom Gud har en förkärlek för de små och svaga, för de ödmjuka och fattiga. I dagens evangelium säger Jesus: ”Gå och berätta för Johannes vad ni hör och ser; att blindas ögon öppnas och lammas gå, spetsiska blir rena och döva hör, döda står upp och fattiga får ett glädjebud” (Matt 11:4–5). Evangeliets budskap måste alltid hållas levande genom vårt sätt att leva och handla som Jesu lärjungar. Hur svag och obetydlig en människa än tycks vara måste hon få hjälp och skyddas mot allt ont. Vi har alla ett stort ansvar, eller snarare, en underbar uppgift att vårda och värda varje människa som föds till vår värld. Vi får känna igen och möta Jesus i varje människa.

Att vara *Pro-life* betyder inte i första hand att man är emot något utan att man är för livet och allas rätt att få leva. Som katolska kristna har vi i vår tid och miljö en speciell kallelse som vi tyvärr tycks vara ganska ensamma om att bejaka. I tid och otid måste vi stå upp och försöka förklara att människan är okränkbar och skyddsvärd från det första späda ögonblicket i moderlivet till det sista flämtande andetaget. Gud har gett oss livet som en oskattbar gåva. Rätten till liv är den första och viktigaste mänskliga rättigheten. Utan den förlorar de andra mänskliga rättigheterna sin betydelse. Ingen människa kan förnekas den rätten. Nästan alla vet att den katolska kyrkan är emot abort och dödshjälp. Samtidigt måste vi katoliker då göra allt vad vi förmår för att hjälpa de kvinnor som står i valet och kvalet om de skall låta sitt barn få födas. Likaså måste vi lägga oss vinn om att göra den sista tiden så dräglig och fin som möjligt för de döende.

Att vara *Pro-life* betyder att vi får ta oss an varje människa, vem hon är och vad hon än har gjort, och se till att hennes liv blir så fint och vackert som möjligt. Påve Franciskus manar oss gång på gång att se till att de ofödda blir födda. Samtidigt påminner han oss att det innebär ett ansvar att också ta oss an dem som har det svårt och jobbigt, så att de kan få ett bättre liv i alla avseenden. Vi kan ibland frestas att känna oss maktlösa inför allt mänskligt lidande omkring oss. Det är just då vi måste vakna till. Då inser vi att det alltid finns någon som just genom oss kan få erfara Guds kärlek och omsorg. Det är ett av livets största glädjeämnen, när det går upp för oss att Gud vill använda oss för att sprida sin kärlek till någon som annars aldrig skulle få erfara hans och vår kärlek.

Att vara *Pro-life* betyder att vi måste ta oss an hela skapelsen, så att livet i alla dess former kan finnas kvar. Gud har anförtrott hela skapelsen till oss människor, men det innebär också ett ansvar att bevara dess skönhet och integritet. De som skall födas efter oss är beroende av att naturen och miljön bevaras intakta, så att det finns

möjlighet för dem att överleva. Vi kan inte spela ut människans rätt till liv mot naturens liv. Att vårda och vörda miljö och klimat är en förutsättning för mänsklighetens fortbestånd. Djuren och växterna har också ett existensberättigande. Ibland kan djuren genom sin omsorg om sin avkommas väl och ve bli till förebild och inspiration för oss människor.

Att vara *Pro-life* innebär att vi har ett ansvar och en kallelse för att göra livet i samhället så rättvist och bra som möjligt. Den katolska socialläran ger oss anvisning och insikt i hur vi kan påverka samhället, så att vi alla kan ta bättre hand om våra olycksbarn av olika slag. En rättvis samhällsordning ger de sämst lottade och utsatta möjlighet att leva ett värdigt liv. Som katolska kristna måste vi alltid försöka omsätta kyrkans sociallära i det dagliga livets omsorg om dem som är mest behövande. Varje människa har rätt till ett värdigt och gott liv. Samtidigt vet vi att det nästan alltid finns grupper av människor som riskerar att hamna utanför på ett eller annat sätt. Det är då vi som Jesu lärjungar har det profetiska uppdraget att stå upp för dem, oavsett vilka de är eller vad de har gjort.

Att vara *Pro-life* är aldrig lätt. Som motståndare till abort anses vi av många vara ”mörkermän, kvinnohatare” eller något ännu värre. Som Jesu efterföljare som tar oss an flyktingar och tiggare kan man beskylla oss för att vara ”svenskhatare” eller i alla fall naiva och opatriotiska. Det är alltid ett privilegium att få utstå spott och spe för Jesu skull, eftersom vi tar evangeliets ord om livets värdighet på blodigt allvar. Om vi inte är beredda att lida något för Jesus och hans budskap är det klen beställt med vår tro och vår kärlek.

Att vara *Pro-life* är alltid underbart. Vi får tacka Gud för livets gåva. Vi får lita på att han en gång vill ge oss del av det eviga livet. Vi är kallade att få leva i gemenskap med honom och få del av hans gudomliga härlighet. Redan nu kan vårt liv bli förvandlat och upplyst av Guds ljus. Alltsedan Gud har blivit människa och har velat dela vårt liv, har det mänskliga livet fått en ännu djupare värdighet och skönhet. Gud blir en av oss för att ta sig an varje människa och visa henne sin nåd och godhet. Det är och förblir vår och hela kyrkans stora uppgift att hjälpa människor att upptäcka denna djupdimension av livet. Vi är alla kallade att på ett eller annat sätt delta i denna evangelisation, så att varje människa kan upptäcka vilken stor skatt Gud har gett oss genom livets nåd och gåva. Därför får vi aldrig missunna någon möjlighet att få födas till denna värld och en gång få del av det eviga livet. Vi måste göra allt vad vi kan för att alla skall få del av livets gåva som livets Gud vill ge oss alla del av, så att vi en gång skall få dela hans eviga liv.

Med min förbön och välsignelse, Stockholm 21.11.2022, +Anders Arborelius OCD